

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 25/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 35

Tu học Phật pháp, quan trọng nhất là nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu cho nên chúng ta phải chọn được một pháp để tu, một người Thầy để theo. Có người từng nghe pháp của Hòa Thượng rất chuyên cần, niệm Phật rất tinh tấn, thế nhưng sau đó, họ đã chạy theo hết người này đến người khác. Kết quả là họ học rất nhiều pháp nhưng chẳng thành tựu pháp nào. Thân bằng quyến thuộc hay Cha Mẹ của họ khi lâm chung cũng không được trợ niệm. Đây là điều vô cùng đáng thương!

Khi lâm chung, họ khuyên Cha mình giữ chánh niệm, buông xả vạn duyên, nhưng làm sao người Cha có thể buông xả được khi cái chết thường làm con người vô cùng lo sợ. Nếu mọi người cùng niệm Phật thì may ra người Cha còn có thêm trợ lực, còn có chỗ để nương vào. Xung quanh lúc đó, anh em, con cái thấy có tang lễ thì buồn rầu nên ngồi đánh bài cho vui.

Cho nên chúng ta chỉ cần hiểu sâu, hiểu rõ, đâu cần phải học cao hiểu rộng. Hòa Thượng Hải Hiền là người như vậy! Ngài không phải là người học cao hiểu rộng, không phải học nhiều pháp để nói được nhiều rồi được người khác khen rằng mình là người thông thạo. Điều này chẳng cần thiết!

Lúc tôi còn trẻ, bất cứ ai hỏi tôi ngoài pháp niệm Phật thì tôi không trả lời. Khi ai đó hỏi về pháp niệm Phật của một vị Thầy khác không phải là Hòa Thượng, tôi cũng không trả lời. Tôi chỉ trả lời người hỏi về pháp niệm Phật theo cách mà Hòa Thượng Tịnh Không giảng dạy.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng, đệ tử con tu học đã nhiều ngày tháng thế nhưng vẫn chưa đạt được công phu niệm Phật thành khối. Xin Ngài từ bi khai thị cho con ạ?”* Hòa Thượng trả lời: *“Việc này không nên gấp gáp nhưng cũng không được xem thường. Chỉ cần chúng ta lão thật, thành thật mà niệm Phật là tốt rồi. Phải chân thật làm đến được lão thật! Thật ra việc này, không dễ dàng!”*

Đề lão thật niệm Phật là điều không dễ. Đây cũng thuộc về tập khí. Người có thể lão thật được thì trong đời sống hàng ngày, bản chất thật thà của họ từ khi sinh ra đã được toát ra bên ngoài. Còn người có bản chất điêu ngoa, dối trá thì cho dù có sửa cách nào thì tập khí xảo trá đó vẫn còn tồn tại. Việc này phải đặc biệt chú ý.

Hòa Thượng tiếp lời: *“Người xưa thường nói chỉ có bậc thượng chí hoặc hạ ngu, hai loại người này, dễ dàng làm đến được lão thật. Bậc thượng trí có trí tuệ cao nên mọi thứ thấy đều thông đạt tường tận, nhờ đó có thể làm đến được vạn duyên buông xả, nhất tâm niệm Phật. Tâm không có tạp niệm, không có vọng tưởng, loại người này dễ thành tựu.*

“Loại thứ hai là hạ ngu. Họ tuy là không hiểu lý lẽ nhưng khi dạy họ niệm Phật thì họ chỉ có một câu Phật hiệu niệm đến cùng. Họ cũng không có tạp niệm và không có hoài nghi. Loại người này cũng dễ dàng thành tựu.” Khi chúng ta hỏi hạng hạ ngu thì họ đều không biết gì hết. Chúng ta hỏi ăn cơm chưa thì họ nói là: *“A Di Đà Phật”*. Khỏe không? Cũng là *“A Di Đà Phật”*! Ngủ được không? Lại là *“A Di Đà Phật”*!

Hòa Thượng nhấn mạnh: *“Phiền phức nhất chính là ở khoảng giữa, tức là những người không phải bậc thượng trí cũng không phải hạng hạ ngu. Hạng người này có vọng tưởng tạp niệm quá nhiều. Họ nghe Kinh, học pháp rất nhiều nhưng bán tín bán nghi”*. Tâm người hiện đại ngày nay đầy rẫy sự nghi ngờ. Ngay bản thân chúng ta đây cũng thuộc dạng nửa tin, nửa ngờ. Chính mắt, chính tai chúng ta nhìn thấy, nghe thấy rõ ràng những thành tựu tu học rạn vỡ ngay trước mắt mà vẫn còn nghi ngờ nên chúng ta khó có thành công.

Nhiều năm trước, tôi từng khẳng định rằng người nào thật học chuẩn mực Thánh Hiền chỉ trong vòng 10 buổi và nghe rồi thì thật làm theo, mà cuộc sống của người đó không tốt lên thì tôi nguyện lấy thân mình lót đường cho họ đi. Điều này nói lên rằng niềm tin của tôi luôn luôn chắc thật đến như vậy đấy!

Lão Cư sĩ Lý Bình Nam đã từng khẳng định rằng: *“Xưa nay Tổ Sư Đại Đức chuyên tu chuyện hoằng Tịnh Độ, ngày nay chúng ta đi theo mà có vào Địa Ngục thì cũng xin tình nguyện mà theo”*. Đây là lời khẳng định một cách mạnh mẽ chứ không phải là cách nói hời hợt nhẹ nhàng. Tổ Sư Đại Đức mà Lão Cư sĩ nhắc đến ở đây chính là Tổ Ấn Quang vì Lão Cư sĩ là học trò của Ấn Tổ. Cho nên không có lý do gì để có thể thay đổi. Đây là một niềm tin sắt đá. Tổ sư Đại đức tu hành đã thành tựu một cách trác tuyệt và biểu diễn vãng sanh cho chúng ta thấy nên các Ngài không dạy chúng ta đi vào Địa Ngục.

Hòa Thượng Hải Hiền cả một đời chỉ một câu *“A Di Đà Phật”* thê mà tự tại vãng sanh và lưu lại toàn thân xá lợi. Hòa Thượng Tịnh Không nói rằng Ngài tin chắc chắn là Hòa Thượng Hải Hiền không có thọ thọ nhiều như vậy, lên đến 112 tuổi. Phật A Di Đà đã giúp cho Hòa Thượng Hải Hiền có thọ mạng này để Ngài làm biểu pháp cho chúng sanh đời sau. Ngài có đến 92 năm niệm Phật. Cho nên chúng ta phải xem lại chính mình, chúng ta có đang ở trạng thái nửa tin nửa ngờ hay chúng ta thật tin, thật làm theo giáo huấn của Phật Bồ Tát Thành Hiền?

Một khi đã tin thì phải thật làm. Chúng ta làm để chứng minh cho mọi người biết rằng lời Phật dạy là chân thực. Hòa Thượng dạy bố thí như một dòng nước. Dòng nước trước đi qua rồi, dòng nước sau chảy đến sẽ mạnh hơn, tươi nhuận hơn. Bản thân tôi nhận thấy điều này hoàn toàn đúng! Mấy mươi năm trước, tôi đi đến đâu cũng có quà tặng, tuy rằng không lớn, chỉ là xôi chuối niệm Phật còn bây giờ tôi có rất nhiều thứ để tặng, để cúng dường. Hôm qua tôi hỏi một cô học trò về dây chuyền sản xuất chả chay và đang suy nghĩ đến việc xây dựng dây chuyền này. Hiện tại, chúng ta nói với mọi người về giáo lý Thánh Hiền hay lời Phật dạy thì họ không ưa, không nghe, nhưng chúng ta tặng quà thì không ai từ chối. Đúng như lời Hòa Thượng dạy là quà nhiều thì người ta sẽ vui, sẽ cảm động. Họ biết người tặng quà là người niệm Phật thì dần dần họ cũng sẽ phát tâm niệm Phật.

Tiếp tục trả lời câu hỏi của vị đồng tu về việc họ tu hành đã lâu nhưng vẫn chưa đạt được công phu niệm Phật thành khối Hòa Thượng nhắc nhở: **“*Tại sao niệm Phật đã mấy năm rồi vẫn không có tin tức gì*”**. Niệm Phật nhiều năm mà không có tin tức có nghĩa là tu học không có thành tựu, phiền não, *“tham sân si”* vẫn đầy rẫy. Niệm Phật có tin tức là phiền não *“tham sân si”* phải vơi bớt, mọi sự mọi việc đều không có chướng ngại vì trong tâm không có chướng ngại. Có người khi không có tin tức gì thì đổi sang pháp khác hoặc tu thêm pháp và cuối cùng lại rơi vào trạng thái xen tạp. Càng xen tạp thì càng không có kết quả.

Hòa Thượng nhấn mạnh: **“*Lúc đó chúng ta tự hỏi mình là mình niệm Phật rốt cục có hiệu quả hay không vậy? Hễ người nào đưa ra vấn đề này, đều là người không thành thật. Người mà lão thật thì không có vấn đề.*”**

Như ông thợ vá nồi được sư phụ của ông bảo sao thì ông làm vậy nên người như ông thường không gặp phải vấn đề gì. Sư phụ dạy rằng: *“Ông đã lớn tuổi, không ở cùng và làm việc được với chúng thì hãy ở trên chùa nhỏ đó mà lo niệm Phật, mệt thì nghỉ, đói thì ăn, lúc khỏe thì mau mau trở lại niệm Phật”*. Ông nghe lời, niệm Phật suốt ba năm và kết quả là đứng mà vắng sanh. Ông là người thành thật, lão thật. Giờ nào với ông cũng là giờ tốt, mọi sự mọi việc đều tốt. Còn chúng ta thì có vô số vấn đề, đặc biệt là chúng ta có nhiều nghi vấn trùng trùng.

Hòa Thượng khuyên rằng: **“*Nếu có nghi vấn thì chúng ta phải hỏi bởi nghi ngờ là chướng ngại lớn nhất đối với việc thành tựu của chúng ta. Nghi ngờ gây chướng ngại tín tâm nên cần phải đoạn nghi sanh tín. Đoạn được nghi, sanh được tín tâm rồi thì chúng ta mới có thể quay trở về lão thật, thành thật mà niệm.*”**

Chúng ta luôn xem lại mình còn sự nghi ngờ hay không? Nếu còn nghi thì chúng ta sẽ không thật làm. Không thật làm thì làm sao có được thành tựu. Nhiều năm vừa rồi, tôi cứ lầm lũi mà làm nên gặt hái được thành công. Tôi càng làm thì càng có được những thành tựu, mang lại lợi ích cho mọi người và càng làm thì càng hanh thông. Tôi cứ tích cực làm mà không cần lo lắng rằng làm như thế có kết quả hay không?

Hòa Thượng từng dạy rằng: “*Bạn có dám phát tâm vì người không? Nếu bạn phát toàn tâm toàn lực vì người thì đó mới là việc quan trọng! Còn mọi sự mọi việc liên quan sẽ có Phật và Bồ Tát lo bởi bạn đã thay Phật, Bồ Tát làm những việc mà các Ngài đã làm.*” Vậy chúng ta có tin không? Nếu chúng ta tin thì hãy thật làm! Chưa thật làm thì chưa thật tin.

Câu hỏi thứ hai: “*Sanh tiên, Mẹ con là tín đồ Ki-tô giáo đã qua đời rất nhiều năm. Thỉnh thoảng trong giấc mộng, con gặp được Bà. Con đem hình ảnh của Mẹ để bên cạnh tượng Phật. Mỗi ngày niệm Phật, tụng Kinh Vô Lượng Thọ, con đều hồi hướng cho Bà. Như vậy có đúng pháp không?*” Hòa Thượng trả lời: “**Đúng pháp! Trong Kinh Địa Tạng, Phật nói phàm hễ mộng thấy người thân quyến thuộc trong gia đình hoặc là người mà mình quen biết đã qua đời thì đều có duyên phận hoặc có sự mong cầu đối với chúng ta. Vậy thì chúng ta phải nên giúp đỡ họ.**

“*Người không học Phật gặp tình huống này thì thường làm theo tập tục của nhân gian là đốt giấy tiền vàng bạc cho họ bởi vì những người này phần nhiều ở trong đường Ngạ quỷ. Nếu là người học Phật thì nên niệm Phật, tụng Kinh, làm việc phước lành, đem công đức đó hồi hướng cho họ.*” Chúng ta làm việc phước lành hồi hướng cho ai đó thì không cần phải là người tin Phật. Dù bất kỳ tôn giáo nào, chỉ cần thành tâm thành ý, chúng ta đều có thể làm được các việc phước lành hồi hướng đến cho họ. Năng lượng, từ trường của tâm chân thành sẽ cảm được họ.

Câu hỏi thứ ba: “*Kính bạch Hòa Thượng, trước đây con từng làm nghề buôn bán. Hàng con mua vào với giá cao nên con cũng bán lại cho người với giá cao để họ cúng dường lên Sư phụ. Có lần con buôn nước giặt, trong đó pha nước thì nhiều mà nước giặt thì ít nhưng con vẫn đem đi bán. Có người mua đưa vào Phật đường sử dụng. Xin hỏi như vậy có phải phạm tội ăn cắp đồ vật của Tam Bảo hay không ạ?*”

Hòa Thượng trả lời: “**Việc này không cần phải hỏi, bạn chính mình đã có lời giải đáp rồi. Phật dạy điều quan trọng nhất đối với người đệ tử của Phật là chân thành.**” Học Phật thì phải chân thành chứ không phải học Phật mà lại gian dối, lúc mua thì tốt mà lúc bán ra thì xấu hay lúc mua thì cân nặng mà lúc bán ra thì cân thiếu. Người hỏi câu hỏi này rất can đảm vì dám nói ra lỗi của mình như bày tỏ một lời sám hối. Đây là một sự giác ngộ cao độ! Có người làm sai thì im im cho qua, tưởng rằng không ai hay biết nhưng đâu có ngờ rằng mọi việc sai trái của mình thì chính mình biết rõ nhất. Vậy tâm mình chắc chắn không thanh tịnh.

Câu hỏi thứ tư: “*Đệ tử dùng phương thức hít thở để niệm Phật. Mỗi lần thở ra hít vào thì niệm bốn chữ Phật hiệu cứ thế tuần hoàn. Niệm một lúc thì bước vào trạng thái tịnh tĩnh, khinh an. Lúc này, nếu đề khởi Phật hiệu thì giống như là mặt hồ phẳng lặng ném cục đá vào khiến cho xáo động. Con muốn giữ trạng thái khinh an nhẹ nhàng đó, không muốn đề khởi Phật hiệu có được không?*”

Hòa Thượng trả lời rằng: **“Dùng loại phương pháp này để niệm Phật. Niệm đến cảnh giới tịnh tĩnh hiện tiền thì đây là một loại công phu nhưng loại công phu này rất thấp, gọi là khinh an. Bạn phải nên tiếp tục đề khởi Phật hiệu để câu Phật hiệu không được gián đoạn.**

“Mục đích niệm Phật của chúng ta không phải cầu khinh an mà là cầu vắng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, do đó, câu Phật hiệu cần phải miên mật không gián đoạn. Phương pháp mà Bồ Tát Đại Thế Chí dạy chúng ta là tịnh niệm nối nhau. Nối nhau là không gián đoạn. Không luận là trong tình huống nào, nhất định phải đề khởi Phật hiệu.”

Nhiều người trong lúc tu hành gặp phải cảnh giới này, tự nhiên rơi vào sự vắng lặng, nhẹ nhàng rồi tưởng mình đã chứng đắc rồi sau đó họ chấp mắc và dính chặt vào cảnh đó. Khinh an là loại công phu thấp nhưng vì hằng ngày chúng ta có quá nhiều sự bề bộn nên khi đạt được khinh an thì luôn cảm thấy thích thú và thường muốn được ở trong trạng thái này. Nếu chúng ta có tâm cảnh này là sai rồi.

Mục đích niệm Phật của chúng ta không phải cầu khinh an mà là phải giữ tâm mình luôn ở trong chánh niệm. Đồng tu trong câu hỏi này không muốn đề khởi câu Phật hiệu vì sợ xáo động mà muốn giữ trạng thái không không. Điều này rất nguy hiểm vì rất dễ rơi vào Ma cảnh. Chúng ta không cần phải lo việc này vì chúng ta hiện nay chưa đạt được trạng thái khinh an mà vẫn là trạng thái bất an nhưng chúng ta cần phải có kiến thức về loại công phu này.

Câu hỏi thứ năm: **“Trong Cấm Ứng Thiên nói rằng người không nhìn thấy quỷ và quỷ cũng không nhìn thấy người. Thế nhưng tại sao lại nói oan quỷ thường ở bên cạnh chúng ta chờ đợi cơ hội? Theo câu chuyện của Ngài Ngô Đạt Quốc Sư thì oan quỷ đi theo Ngài đến 10 đời. Thời gian dài đến như vậy, lẽ nào những oan quỷ này không phải đi thọ báo hay sao?”** Người và quỷ đều không thể nhìn thấy nhau vì không có duyên phận còn một khi đã trở thành oan gia thì oan quỷ luôn đeo bám.

Hòa Thượng trả lời: **“Sự việc này rất là phức tạp! Đương nhiên, con quỷ mà có thể đi theo Ngô Đạt đến 10 đời, chờ cơ hội báo thù, không phải con quỷ bình thường. Quỷ bình thường thì không làm được. Không cần nói gì khác, chỉ nói đến lòng nhẫn nại thôi thì họ không đủ sức, sớm cũng đã bỏ đi rồi, làm gì có thể chờ đợi đến 10 kiếp như vậy. Qua đây có thể biết oán cừu kết được rất sâu.”**

Thực ra trên cuộc đời này, có những con người kiên cố đến khủng khiếp. Tôi từng nghe một câu chuyện về một cô gái suốt cuộc đời mình đã để mái tóc dài không cắt chỉ vì người cô yêu, là một người lính, từng nói rằng **“Anh chỉ thích em để mái tóc dài”**. Người lính ra trận và sau này đã hy sinh. Cô gái nhất định không lấy chồng và nuôi tóc, thậm chí đến khi già, đến khi chết vẫn để mái tóc dài không hề thay đổi. Chúng ta thử nghĩ xem, nếu những người như cô gái này mà làm Ma thì sẽ là con Ma không tầm

thường. Giả sử người lính đó lại thương yêu một cô khác thì chắc chắn anh chàng đó bị te tua rồi, chứ không hề đơn giản.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Tâm báo thù rất mãnh liệt thì mới có thể đi theo. Nếu tâm báo thù không mãnh liệt, đợi qua một thời gian, không có cơ hội báo thù thì họ đã đi rồi. Loại tình hình này có rất nhiều.”*** Cho nên việc oan quý (oan hồn Tiêu Thố) đeo bám Ngài Ngô Đạt đến 10 đời là một chuyện hiếm.

Ngài nói: ***“Người và quỷ mà có thể gặp nhau đều là có duyên phận đặc biệt. Nếu không có duyên phận đặc biệt thì không thể gặp được. Thông thường người không thể thấy quỷ và quỷ cũng không thể thấy người bởi vì nếu như thấy nhau thì sẽ sinh ra phiền phức. Thế nhưng, trong những tình huống đặc biệt hoặc khi có duyên phận thì vẫn có thể gặp được. Cho nên một số đồng tu có thể thấy được quỷ thần cũng như thấy được sự sinh hoạt trong cõi quỷ hoàn toàn tương ứng với trên Kinh đã nói. Đây là thật chứ không phải là giả.”***

Khi oán thù đã kết rất sâu thì oan gia trái chủ sẽ theo chúng ta để chờ cơ hội báo oán. Đây là một nhân duyên đặc biệt, do vậy, nếu không có oán thù với nhau thì không thấy nhau. Cũng vậy, hằng ngày, chúng ta đi ra đường, gặp rất nhiều người nhưng chúng ta không hề nhớ ai cả. Tuy nhiên, nếu tình cờ trong đó có một người là người yêu năm ấy thì chúng ta hôm đó sẽ xao xuyến hay trong dòng người đó có một người từng ác hại chúng ta, làm chúng ta khổ sở thì chúng ta nhớ mãi khôn quên mặt đó.

Có một người học trò từng kể cho tôi biết rằng chú ấy đi công tác và được sắp xếp ở một phòng công vụ. Trước đây căn phòng này có một người chủ quản đã sinh sống nhưng người này đã mất do tai nạn. Tuy nhiên kể từ ngày đó, không một ai có thể ở được căn phòng này. Mọi người từng nghe chú học trò này là người tu hành, niệm Phật ăn chay nên để chú đến ở căn phòng đó.

Chú kể rằng đêm ấy chú bị đuổi. Chú cũng không vừa, chú nói: ***“Con đến đây là con làm nhiệm vụ chứ con không đi chơi. Con chỉ ở mấy ngày, con làm nhiệm vụ xong con đi, con không dành chỗ của chú đâu. Ngày mai con sẽ mua đồ cúng chú”***. Thế là người học trò này ở được bình thường. Mọi người đều lấy làm lạ, thật ra, người học trò này đã có sự thương lượng với oan quỷ này rồi. Câu chuyện giống như thế này chúng ta nghe rất nhiều. Tuy nhiên, Hòa Thượng từng dạy rằng đối quỷ thần, câu chuyện nào đúng đạo lý thì chúng ta nghe còn không đúng đạo thì phải xem xét.

Năm xưa khi tôi còn làm việc ở nhà sách. Có một cô gái được hai người anh trở đến Chùa để nhờ nhà Chùa mời con Ma đang đeo bám cô gái không theo ám cô nữa. Lúc đó là buổi trưa nên nhà Chùa đóng cửa, tôi đã mời họ vào nhà sách ngồi nghỉ. Cô gái kể với tôi rằng hễ khi nào cô nhắm mắt là thấy quỷ, mở mắt thì không thấy. Tôi đã khuyên cô cố gắng khởi tâm thiện lành, làm những việc thiện lành thì từ trường thiện lành sẽ đánh bật điều xấu. Tôi cũng khuyên cô cố gắng nhìn tượng Phật, quán sát tượng

Phật, nhìn đến lúc nào mỏi mòn, mệt rồi thì đi vào giấc ngủ. Câu chuyện trên cho thấy duyên phận đặc biệt, oan gia trái chủ đã tìm gặp cô gái rồi.

Chỉ cần chúng ta làm việc thiện, giữ tâm thiện, ý niệm thiện thì tự nhiên những việc xấu ác không thể đến gần được chúng ta. Chúng ta nghe mọi người nói chuyện về Ma mà càng sợ thì tinh thần càng đi xuống thậm chí sợ vu vơ, cảm thấy như xung quanh mình lúc nào cũng có Ma. Ví dụ như có người sợ rắn nên buổi tối nhìn sợi dây thành con rắn hay sợ Ma nên nhìn lá chuối khô lất phất trong gió lại tưởng là hình con Ma đang ngoắc tay.

Cho nên, chúng ta phải có tinh thần mạnh mẽ vì chúng ta đang làm các công việc chánh đại quang minh. Có lần tôi đi dạy học trên núi, đến lúc ngủ, cứ nhắm mắt lại thì có tiếng trống nên tôi nói: “*Ê, ngày mai tôi còn phải dạy một lớp rất là quan trọng đấy nên đừng có gây phiền phức. Các người làm tôi mất ngủ mà ngày mai tôi đi dạy không được thì nhân quả này các người chịu đấy!*” Đó là cách chúng ta đẩy mạnh tinh thần của chúng ta lên./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!